

QUÈ CAL SABER?

TRANSCRIPCIONS I TRANSLITERACIONS (I)¹

Al món es fan servir molts **alfabets** i **sistemes d'escriptura** diferents. Hi ha llengües que són representades per **alfabets** altres que el llatí, i quan volem escriure mots d'aquestes llengües amb el nostre **alfabet**, ens adonem que no hi ha una correspondència exacta entre les lletres o els sons de l'un i de l'altre. Per a representar els mots (normalment, topònims o antropònims) provinents d'aquestes llengües, es recorre bàsicament a dos sistemes: la **transliteració** i la **transcripció**.

Amb la **transliteració** traspassem el mot d'un altre **alfabet** al nostre de la manera més fidel possible, mitjançant **diacrítics** més o menys complexos si un so de la llengua estrangera no es correspon amb cap signe de l'**alfabet** llatí, de manera que la paraula queda escrita en el nostre **alfabet**, però sovint amb elements aliens a la nostra llengua. Els mots transliterats solen ésser comuns a totes les llengües que fan servir el mateix alfabet. Per exemple, la **transliteració** del segon nom de Vladimir Lenin és *И'и́ч*, tant en anglès com en català.

Amb la **transcripció** traspassem el mot d'un altre **alfabet** al nostre adaptant-lo completament a l'ortografia de la nostra llengua. Si un so de l'altra llengua no existeix en la nostra, l'intentem representar d'acord amb la nostra escriptura, sense **diacrítics** que no fariem servir normalment, encara que al final la correspondència fonètica no sigui exacta. Per aquest motiu, les **transcripcions** canvien entre llengües que tenen el mateix **alfabet**, perquè s'intenta que l'adaptació s'assembli al sistema ortogràfic de cadascuna. L'exemple anterior transcrit seria *Ilitx* en català i *Ilich* en anglès i espanyol.

1. Vegeu la continuació d'aquest tema en el núm. 197 de QUÈ CAL SABER?